

BUREAU EN REDACTIE
DRUKKERIJ COLLÉE
— (maand) Maatsch. —
TONGEREN.
Abonnementsprijs fr. 7.50
Telefoon 12
15 centiem het nummer.
Postcheks rekening n° 84855.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG

AANKONDIGINGEN:
Voor de aankondigingen buiten de provincie Limburg en Luik, wende men zich uitsluitend tot de Agence Havas, 13, Boulevard Adolphe Max, BRUSSEL; 8, Place de la Bourse, PARIJS en 6, Bream's Buildings, LONDEN. E. C. 4.

TONGEREN, 22 MAART 1924

Schromelijk Weedegegot.

Nooit werd er meer gezocht en gekiaad... Weedegegot, dat is de zucht naar buitengewoon men meer zucht naar weedegegot. Gedurende de tien maanden van verteden jaar voerde ons land, naar officieel cijfers, zowat voor 30 miljoen 924 duizend frank luxeartikelen in, waaronder wijnen, liqueurs, reukwakeren, zijde, auto's, enz. kortom waren welke we gerust hadden kunnen missen. Ziet er haast uit, wanneer men even nadenkt bij het lezen van deze gegevens, alsof ons land zich kost wat kost wil zelfvoorzienend. Zoveel nuttelooze verarmende uitgaven, waar spaarzaamheid zou dringend noodig is. 't Is waarschijnlijk weedegegot zich in alle klassen der samenleving veropenbaart en een algemeen verschijnsel kan geheeten worden.

Iegen deze kwaal waarschuwen is wel de plicht van eenieder die niet alleen leeft voor zich zelve en eenigzins bekommerd is om de toekomst der maatschappij. De kwaal zit diep ingeworteld en dan vindt men op den koop toe nog hatelijke menschen die de massa in hare zucht naar weelde aanmoedigen en versterkt, we bedriegen de socialist. Om zich te overtuigen noef men maar hunne bladen eens door te loopen om te lezen dat de schoften — de velappen — van de bourgeoisie zijn die in weedegegot leven en de 30 miljoen naar het buitenland droegen. De werkende klasse is in deze uitgaven voor niets tusschen, want de enkele pint wijn of 't glas likeur dat zij kunnen drinken als 't met net werk best gaat, komt niet in aanmerking, ziedaar de thesist der rooden.

Welnu ware het zoo, wij zouden stellig de laatste niet zijn om het te beklamen, maar 't springt tegen den kop de burgerij weeral door de socialist te zien verantwoordelijk stellen, vooral wanneer de werklieden evenmin vrij te pleiten zijn als de burgerij. We zelden het reeds hooger; de kwaal zit in alle standen. Waarom de rooden trachten de waarheid te verduiken? Wordt er tegenwoordig in de herbergen niet haast zoveel wijn als hier geschonken? Zijn 't alleen de dochters uit den burgerstand die zijden blousen en kousen dragen? Er werden voor 2 miljoen 511 duizend frank juweelen ingevoerd, gene kunstlichte toetsels klatergoud, best gekend onder den naam «bijoux de Paris». Welnu wie draagt die pruisten? Enkel de bourgeoisie-dochters? We betwijfelen 't wel. De invoer van kleergoed bedroeg 37.194.028 fr. De socialist beweren dat de stoffen alleen dienden om de rijke menschen te beschutten en te sieren. Welnu we zijn er al omtrent zeker van dat er geen klein gedeelte van al die meters stof gediend hebben om menige proletariërsvrouw en dochter van kop tot teen in 't nieuw te steken.

Zoals met heeft kunnen opmaken staat heel die campagne weeral in teeken van den strijd. Hints: de menschen tegen elkaar op dat zij malkander verstaan, blijft de leus die de socialist overal en waar ze naar kans hebben toepassen. In plaats van tot de burgerij en tot de werklieden, zoals wij te zeggen, besnoeit uwe uitgaven, ontzegt u vooral het schromelijk en nadeelgelyc...

weedegegot, leggen zij het er zoo op aan dat u schuld op de eerschen zou vallen en de tweeën gerust aan alles om om u kunnen blijven geven.

Men gevoelt niet dat we den welstand oer werklieden bejden en er afgunstig om zijn. Verre van daar. Maar we kunnen niet lijdten dat waar 't gaat om ons krediet naar omhoog te brengen, steeds en immer de burgerij zich zou moeten slachten.

Onze frank stijgt.

Alle oprechte Belgen hebben niet blidenschap het stijgen van onze frank vernomen. Bij de spachelaars en woekeraars ingedeeld, is er tardegekennars. Wilt gij weten op welke wijze de Standard, het officieel blad der flaminganten, medegewerkt heeft om onze frank te doen stijgen?

Op 10 Maart stond onze frank 139 pond en 11' viel het pond op 139 en den 12' op 122.

Als men dat leest, moet de eenvoudige mens verstomd staan, en de grootste oummerik zal u zeggen dat in een land waar gewerkt wordt als het onze, alleen de speculieers zulken toestand kunnen leeuw brengen.

Dit belet niet dat de Standard den 6 Maart schreef:

«Toen de heer Theunis ontslag nam, is het pond aan 't dalen gegaan en viel tot »116. Toen het bleek dat de heer Theunis »kans had om terug te keeren, steeg het »pond onmiddellijk tot 121. En nauwelijks »heeft de heer Theunis aanvaard het kabi- »net samen te stellen of het pond stijgt »tot 128.

In bevoegde middens voorziet men dat »de heer Theunis het pond tot 200 brengen zal. Dan zullen de oogen opengaan.»

En zoo leidt de «Standard» zijn lezers om den teim.

Den tienden Maart stond het pond 139 en twee dagen naderhand, toen M. Theunis zijn ministerie had samengesteld, kreeg het kop van 15 punten en daalde op 122. Wie zal er nu aartsom genoeg zijn te zeggen en te schrijven, dat het dank zij M. Theunis is, dat de van den wissel zoo duizelingwekkend was. En nu heeft de «Standard» dat in vette letters, meegedeeld. Aan men onserlijke de eenvoudige menschen misleiden! Of vindt het blad geen ander middel om zijn ontvoering over den heropbouw van een Theunisministerie te doen kennen?

Verleiden der speculanten.

De Duitse speculanten, die in den frank maar den dieperik wilden, zijn er agn voor hun moeite, en 't zal hun ook wat uit den zak kosten. Te Berlijn, te Amsterdam en te Weenen hebben zij titels moeten verkopen om hun verbezen te dekken. Op de beurs van Berlijn werden een groote hoeveelheid Rijnsch-Westfaalsche waarden aangeboden. Zekere huizen, die over geen liggend geld genoeg beschikken om hun verbintenissen na te leven, hebben hun bezit moeten te gelde maken.

Men voorziet nog een ergere toestand tegen het einde der maand, daar er koopen op term gesloten werden aan 110 fr. per pond sterling. Een Duitsh blad schrijft dat, als de frank op het huidige peil blijft, de speculanten op miljoenen ponden sterling van de 40 tot de 50 fr. per pond zullen verliezen.

Dit is niet alleen het geval te Berlijn, even kalm en terughoudend gebleven. Zijn minachtende hooge toon was zijn krachtigste wapen, en bij liet het zich geen oogenblik uit de handen gaan. Toen hem op het politiebureau de aanklacht werd voorgelezen, antwoordde hij alleen met zijn eigenaardigen spotachtigen glimlach, dat een politie, welke zoo op de hoogte bleek te zijn, zeker ook wel zou weten, wat zij verder had te doen en dat er dus voor 'hem niets anders overschoot dan zich ootmoedig te onderwerpen en af te wachten, wat zij verder in hare wijsheid omtrent hem zou besluiten.

De toon, waarop deze woorden gesproken werden, deed den arme commissaris het koude zweet ontbreken. M. Grand hoorde niet tot de moedigsten. Hij was zeer aan zijne betrekking gehecht, die hij jaren lang vervuld had; hij wist wat hem bij 't begin van een misgreep boven het hoofd kon hangen en als deze man, die Sint-Alba, nu eens wezenlijk onschuldig was?.. Hij bezat geen men moed genoeg om na te denken, wat iemand van zooveel invloed na zijn invrijheidsstelling met hem, arm slachtoffer, zou kunnen aanvangen. En telkens weer ontspant hem de oude verachting: — Dat die ellendige moord nu juist hier moest gebeuren?

Onder deze omstandigheden kan men zien voorstellen, dat zijne twee verleiders, zoals al zij begon te noemen, niet weinig van hem te lijdten hadden.

Als wij maar niet den verkeerden weg gepakt hebben! Jammerde hij tegen Brussel. 't Is een e'endige historie. Hoe zal ik het, God help mij! ooit voor den rechter verantwoorden, als het uitkomt, zoals ik maar al te zeer vrees? Had ik mij maar niet laten overhalen, gij weet hoe ik er tegen ben geweest!

maar ook te Amsterdam, waar men bovendien in de bankmiffens fel gebeten is op de vreemdelingen, u men oenschuldig van de Hollandsche gastvrijheid gebruik te maken.

Men loechent hardnekkig dat de aanval tegen den frank door Hollandsche bankiers begonnen en begunstigd werd. De beweging werd uitsluitend uitgelokt door vreemdelingen, gesteund door een vijftiental Duitse banken van Amsterdam.

Maandag vierde Amsterdam groote hoeveelheden tiels der «Royal Dutch» op de Lousische markt, en men verklaarde dat de verkoop moest dienen om den speculanten het middel te geven hun verscheidte regeven. Ook op andere financieelsteun ontmaaken speculanten zich van gekende westerlandsche waarden.

Duitse Drijverien.

Toen onze frank de laatste weken zoo tel aan 't zakken ging, werd de oorzaak ervan toegeschreven aan speculanten van het buitenland, waarvan de Duitse financieerwereld niet vreemd is gebleven. In een Berlijnsch blad vinden wij er een bekendenis van. Dit blad schreef de vorige week:

«Niets in den economischen toestand van België rechtvaardigt de daling van den Belgischen frank.

»Het verslag van de Unie der Belgische nijverheid over 1923 geeft voor de verschillende nijverheden de opbrengstcijfers op, nemend het cijfer 100 als vergelijking met 1913; kolen 102, eke 115, ijzer 53, ruw staal 55, katoen 100, wol 106, andere textiel 100.

»Met dezen gunstigen toestand stemt overeen het getal werkloozen, dat met eens 13 % bedraagt; de haven van Antwerpen die in 1923 vooruitgegaan is met 2 miljoen ton op 1922 en voor Rotterdam en Vlaam-Burg staat.

»De daling van den Belgischen frank is dus verrassend en kan enkel worden uitgelegd door de politieke richting van het land. 't Is de fransche frank die het land naar den afgrond sleurt. De oververwijing van het Kabinet Theunis was een poging van het Parlement om België te redden van het gevaar dat loept, door in Fransch vaarwater te blijven.

»In dien België zich wil losmaken van Frankrijk, niet alleen op economisch doch ook op ander terrein, mag men rekenen op een verheffing van den Belgischen frank, zelfs wanneer de Fransche bleef dalen.»

Het ander terrein, waarvan hier gesproken wordt, is de Roer. Het artikel van België-Duitsch blad komt hierop neer: «Dat België de zijde van Frankrijk verlate en uit de Roer trekke, wij zullen den aanval tegen den Belgischen frank staken en alleen nog den Franschen frank bekampen.

»Een Zwitsers oordeel over den Belgischen frank.

Het Zwitsersche «dagblad» «Vaterland», van Luzerne, wijdt aan den Belgischen frank, een prachtig artikel, waarvan het besluit is:

«De financieele krachtspanning van het Belgisch volk is bewonderenswaardig. De opbrengst der rechtstreeksche belastingen is op 3 jaar tijds geklommen van 329 miljoen op 1.827 miljoen. De gezamenlijke belastingen, die in 1920, ongeveer 1 miljard 67 miljoen bedroegen, zijn in 1923 gestegen op 2 miljard 729 miljoen.

»Men weet, dat België, krachtens de intergealleerde overeenkomsten, recht leelijke zaakhe zullen wij het bewijzen? Die Sint-Alba is een duivel van slimheid, dat kan ik u zeggen. Ik heb zijn kamers onderzocht van naaldje tot draadje, geen loekje heb ik overgeslagen en toch geen drommel gevonden! zelfs geen snipperke papier, geen spatje bloed, niets! Dat is leelijk, heel leelijk, dat zeef ik toe. Maar wat zullen wij er aan doen?.. Wij zitten nu eenmaal in het schuifje en moeten er nu maar het beste van hopen. Wij hebben noch een dag tijd, de zitting begint morgen vroeg, wie weet of zich nog niet wat oopd!

»Ok Power troostte zich met dezelfde hoop. Hij gevoelde diep, welk een verantwoordelijkheid hij op zich genomen had. Zedelijk was hij overtuigd, den moordenaar van Madeleine Faure te hebben aangezeven. Het stukje van den brief, het onbedrieglijke handschrift, die tegenwoordigheid van dien man in Sandbank voor en tijdens den moord, zijn hevige schrik en onstelsche geharen, toen hij hem in den gang van het Marine-hotel overwachts onder de oogen trad, dat alles waren minners onloochenbare bewijzen van zijne schuld? Power twijfelde er niet aan, maar hoe kon hij anderen deze overtuiging mededeelen?

»Van waar moest hij de feiten halen, waerde bewijzen vinden, krachtig genoeg om de rechters en gezworenen te doordringen van het besef, dat zij inderdaad den moordenaar voor zich hadden? De beschikbare tijd was slechts kort, in elk geval te kort om meer opzaven, omtrent het verleden oer vermoorde vrouw bijeen te zamen. De pogingen van Brussel in die richting hadden niets opgeleverd.

heeft op eene vergoeding van 8 1/2 miljard mark goed. België stemt er in, tot die deel te zien vermindere op 5 miljard.

»Maar in welken financieelen toestand zou het land zich bevinden, moest het geene herstelbetalingen in specien meer bekomen? Het ware wraakroepend, moest België zelf al de schale herstellen, welke door den vijand op zijn grondgebied is aangericht. Het Belgisch volk zou nochtans dien zwaren last opnemen, wat een nieuw bewijs van zijn levenskracht is.

»Meest deze gebeurlijkheid zich voordoen, dan zou België, om de 750 miljoen voor de militaire pensioenen te vinden, nog altijd kunnen rekenen op de 150 tot 200 miljoen der Duitse leveringen in natura. Bij dit cijfer kan dan nog het overschot van het gewoon budget gevoegd worden. Want het Belgisch volk is een werkzaam volk.

»Bovendien beschikt het over middelen van eerste gehalte, om met goed gevolg den strijd voor zijn bestaan te leveren; het ligt bij de zee het heeft 4.000 kilometer spoorwegen, is het middelpunt van het Europeesch verkeer en bezit eene heerlijke en schatrijke colonie.

BUITENLAND.

FRANKRIJK.

Dezer dagen werd het overlijden gemeld van barones de Bourgoing, die in haar jeugd onder haar meisjesnaam Suzette Reichenberg aan de Comedie Francaise groote trioufen heeft gevierd en een der meest geliefde actrices was van het Parijsche publiek. Zij heette eigenlijk Susanne maar zij werd Suzette genoemd, daar de zachtere klank van dezen naam beter bij haar verschijning paste.

Natuurlijk worden thans tal van anecdotes uit haar toeloopbaan in herinnering gebracht. Een daarvan vinden wij in «Comedie».

Hoe teer en tenger de 17-jarige ster ook was, zij had een sterken wil — «un caractère diable» zeiden haar vijanden — er, natuurlijke ontbrak het haar niet aan grilten. Een avond verscheen zij in den artsen-foyer met een lichtelijk gezwollen oog. Een mug had haar gestoken en zij wenschte, dat daarvan mededeeling aan het publiek gedaan zou worden.

»Mouet-Sully, die de regi had, meende dat niemand het ongeval zou opmerken en dat het niet de moeite waard was. Maar Sullyte werd daarover zoo droffig, dat hij wel moest toegeven.

»Menet nam wraak. Hij trok zijn rok en verscheen voor het voetlicht, ernstig en waardig, met een groot papier in de hand. Plechtig en ernstig maakte hij voor het in spanning wachtende publiek de drie gebeurlijkhe bingingen, en met fetsche stem, alsd hij een heldendicht ginge voorlezen, declameerde hij:

»De dagernaal verlichtte dezen ochtend de toppen der bergen, Meijfrouw Suzanne Reichenberg slumende. Ploetsling slaakte zij een zwakken kreet. Een onbeschamde iug had haar linker oog, Meijfrouw Reichenberg ontwaakte en doodde de mug.

»Mouet-Sully zweeg geruimen tijd op vervolgde toen:

»«Dames en heeren, Meijfrouw Reichenberg is een te nauwgezette kunstnaares, dan dat zij zonder urop voor te bereiden, had willen optreden met twee welsaar; beoorlijkhe oogen, maar met oogen van

vanzene maar al te zeer tot dergelijke vagen aanleiding gaf. Van het oogenblik af aan dat hij de eerste verrassing was te hebben gekomen — was 't verrassing of schrik geweest? — bleef hij in al zijn doen dezelfde fetsche manier, die op eene ongehoorde manier in zijne eer woe gekrenkt en door een langhartig komplot, dat spoedig aan het licht zou komen, in zijn tegenwoordigen toestand was gebracht.

Het scheen zelfs sommijds, dat hij met het gehele geval den spot dreef, het was wel eens een aardige ervaring een paar dagen in eene cel te zitten het was niet nieuws, dat een mensch later zijne vrijheid te beter op prijs deed stellen. Hij lechte niet den eijer over den slechten loof, dien de Sandbanksche gevangenis had gasten opdichte en het voor zijne eigen rekening dreeflijc een fijn middagmaal uit het Marine-hotel komen, waarvan hij een groot zedelfte voor hem overloet.

De vreeslijkhe beschuldiging waaronder hij lag scheen hem in een woord niet te drukken. Zelfs de opzichte- en eijters beproven er niets van, zulk een vrolijkheid en tegelijk toch de fetsche vangene had een zij nooit gehad.

De zondag ging voort en de maandag was eindelijk aangebroken.

XV.

niet gelijken omvang. En dit is de reden dat gij mij hier ziet, nederig, maar genoozaam aan mijn plicht, die is: u mededeeling te doen van deze gebeurtenis.»

Daarna trok hij zich terug achter het scherm en de voorstelling kon beginnen. Maar Suzette Reichenberg had iets geieerd.

NEDERLAND.

Een benauwende vergissing. In een der grootste steden van Nederland had de Koningin, bij een niet-officieel bezoek aan den ongetrouwden voorzitter van een huurcommissie te kennen gegeven, eenige nieuwgebouwde arbeiderswoningen te willen zien.

De man ging te voren hier en daar op bezoek, zegde niets van de komst van hare Majesteit, doch zag waar hij haar 't best kon brengen. 't Ging goed. Drie, vier woningen werden door Koningin Wilhelmina bezichtigd en een genoechlijk praatje gemaakt met de bewoners, om daarna den tocht voor te zetten.

Bij een der huisjes aanschellende, kreeg men geen antwoord. Koningin en voorzitter stonden op de stoep en bleven er een poosje, want de bewoners waren vertrokken. Den voorzitter brak het angstzewoed uit, want de Vorstin fronsde de wenkbrauwen.

Toen kwam hij op een goed gedachte: eenige huizen verder woonde een zijner kennissen, dien hij geruimen tijd niet had bezocht, doch waar hij altijd welkom was. Hij vroeg onderdandig of het hare Majesteit behagde naar een andere woning te gaan, waar de menschen ongetwijfeld zouden zijn zijn; de Koningin vond het goed.

»Jawel, daar werd open gedaan! De voorzitter trad binnen, de bewoner ging onmiddellijk op hem toe, greep zijne hand en zegde: «Zoo Jacobus, dat doet me plezier!» In denzelfden adem ging hij voort: «Wat zie ik, eene dame in uw gezelschap? Ik begrijp het al, eindelijk getrouwd!»

»Nu, Jacobus, die mag er wezen, hoer, productief kerel, van harte... Hare Majesteit had blijkaar schik in het gevalstellige vragen, vertrok onder geleide van Jacobus en heeft het later in het hofrijting uitgeproest van het lachen.

De voorzitter vond het heel eer, maakte den zehelen terugweg, verontschuldigden, doch de Koningin dacht er niet aan het kwadlijc op te nemen.

»Noch altijd verweet Jacobus zich, dat dit juist hem moest overkomen.»

ENGELAND.

Nieuwvoortige verzending. Boezigers die in deze dagen de landelijke tusschenkomsten in het Oosten van Lancashire en het westen van Yorkshire aandoen, zullen op alle spoorweg emblemen stapels cartoonen doozen aantreffen, uit welke een zacht lispelend geluid opstijgt. Deze doozen bevatten de producten van een der minst bekende maar niettemin uiterst bloeiende takken van landbouw-nijverheid uit de streek tusschen Burley en Bradford. Er bevinden zich hier talrijke loenderlokers, die nu per week tot tienduizend stuks een dag oude kuentjes naar alle deelen van Engeland verzenden: ook boerenarbeiders plegen een extra'tje te verdienen met den verkoop hinner 150 tot 200 stuks per week.

Het klinkt bijna ongeloflijk, dat een kurken van 24 uur oud eigenlijk niet veel meer dan een balletje dons al over een afstand van pl. n. 500 Km. vervoerd kan worden, maar de ondervinding heeft be-

waagene maar al te zeer tot dergelijke vagen aanleiding gaf. Van het oogenblik af aan dat hij de eerste verrassing was te hebben gekomen — was 't verrassing of schrik geweest? — bleef hij in al zijn doen dezelfde fetsche manier, die op eene ongehoorde manier in zijne eer woe gekrenkt en door een langhartig komplot, dat spoedig aan het licht zou komen, in zijn tegenwoordigen toestand was gebracht.

Het scheen zelfs sommijds, dat hij met het gehele geval den spot dreef, het was wel eens een aardige ervaring een paar dagen in eene cel te zitten het was niet nieuws, dat een mensch later zijne vrijheid te beter op prijs deed stellen. Hij lechte niet den eijer over den slechten loof, dien de Sandbanksche gevangenis had gasten opdichte en het voor zijne eigen rekening dreeflijc een fijn middagmaal uit het Marine-hotel komen, waarvan hij een groot zedelfte voor hem overloet.

De vreeslijkhe beschuldiging waaronder hij lag scheen hem in een woord niet te drukken. Zelfs de opzichte- en eijters beproven er niets van, zulk een vrolijkheid en tegelijk toch de fetsche vangene had een zij nooit gehad.

De zondag ging voort en de maandag was eindelijk aangebroken.

XV.

wezen dat hun levenskansen dan veel grooter zijn dan bij verzending als volwassen hoen.

De handel begint gewoonlijk al half Februari (dit jaar wat later als gevolg van de langdurige vorst- en sneeuwperiodes) en eindigt begin Juni, en meer dan een miljoen kuikentjes worden op deze wijze in die paar maanden verzonden. In vroegere jaren was het een tamelijk onzekere soort van handel, maar door opgebouwde ondervinding en langdurige proefnemingen is het risico in den laatste tijd zoweer vermindert dat vele hoenderlokers dertig tot veertig penny's per kuikentje verdienen, en vier maanden lang een inkomen hebben van verschille ponden sterling per week.

DUITSCHLAND.

Een gevaarlijk tuig. Toen onlangs in Thüringen woelingen plaats grepen, nam de Duitse politie allerlei wapens in beslag. Het officieel verslag hierover bevat den volgende zin: «Men heeft in bezit van een aangehouden en bijzonder tuig gevonden, bij middel van welk men met een enkelen slag de twee oogen kan uitrukken van zijn tegenstrever.»

We weten het al lang, dat de Duitschers een beetje daar zijn om moord- en foltertuigen te vervaardigen.

AMERIKA.

100.000 dollar schadevergoeding gevraagd voor een mislukte operatie. Mev. Cid-Chaplin heeft een proces ingespannen tegen Dr Robert Griffith, van Los Angeles, die haar behouf had haar neus een schooner uitzicht te geven, doch erin niet gelukte.

Mev. Cid-Chaplin eischt nu 100.000 dollar schadevergoeding daar ze nu gansch onkenlijk gezworen is door de mislukte heeldlijke bewerking.

Gemengde berichten

De prijs van den Suiker. Het Ministerie van Financies heeft de volgende ophelderingen verstrekt over de kwestie der suiker, waarmede de openbare meening zich in het land nog steeds bezig houdt:

»Sedert den 28 Februari werd de groot-handelprijs der geraffineerde suiker (vooral suiker in klompjes) werkelijk met 30 fr. per 100 kilos vermindert.

»Wat de geraffineerde suiker betreft: (suiker in vorm van kristallen en korrels), de bezitters toonden zich tot hertoe weinig geneigd prijzen af te slaan, bewijzend te houden op het peil der wereldprijzen; Woensdag ainst richtmans hebben zij er moeten in toestemmen den prijs met 15 franken per 100 kilos te vermindere voor suiker, bestemd voor den kleinhandel. Er werden 2.000 zakken ter beschikking van de belanghebbenden gesteld aan de nieuwe prijzen.

»Voegen wij hierbij:

1. Dat, volgens den officieel inventaris, onzes toek op 29 Februari 1924 toeliet in 's lands behoeften te voorzien tot aan den nieuwen suikerogst;

2. Dat de markten op term van Londen en Amsterdam een sterke prijszakkend voorzien, naarmate de nieuwe ogst nader.

Het besluit is: Men moet geen ongewone voorraad suiker opdoen, daar zulks slechts voor gevolg kan hebben het onduidelijk zeldzamer te maken.

In de bank voor den ambtenaar van het openbaar ministerie, zat de detective Grand in gezelschap van den inspecteur Power, de best-natuurlijk in uniform. M. Grand zag er zenuwachtig en angstig uit en flusterde nu en dan met Brussel die als altijd een kalm ondervindingbaar gelaat toonde. De advocaat van den beschuldigde, M. Ford, daarentegen, was bijzonder bewegelijk, aanschouwend schikte en verschoof hij zijne papieren en zag de zaal rond met eenen blik, die duidelijk scheen te zeggen:

»Wacht maar eens vrienden, tot dat is, begin!

Toen de beschuldigde eindelijk werd binnen geleid, vestigde zich aller aandacht op zijne verschijning. Hij maakte, zoals wij reeds gezegd hebben, eene belevende buiging voor de rechters en zag daarop met vertrouwen en beledaandheid, om zich heen. Toen hij zijne vrouw herkende, knikte hij haar vriendelijk toe met eenen glimlach, vol bemoeziging en geruststelling. Daarop nam hij zijne plaats in met een bestudeerd voorloopen van zedelijkheid en de houding van een man van de wereld die een tooververstelling bijwoont.

(Wordt vervolgd.)

MENGEWERK van «DE POSTRIJDER».

— 15 —

HET GEHEIM
VAN DEN
COMMISSARIS van POLITIE

Kokend van gramscap was de directeur van het Marinehotel, de ons bekende driftige Mac Gregor, op het hooren van het nieuws naar het politiebureau gescind, het was hem echter niet gelukt, toegang tot den gevangene te verkrijgen.

Zijne woede was er niet door vermindert, toen hij terugkomende, den detective Brussel in het hotel vond, die, met een beoorlijkhe beveldschift gewapend, reeds begonnen was, de door Sint-Alba bewoonde vertrekken nauwkeurig te doorzoeken. eene beahidig, waarvan diens vrouw, zijgend en bewegingsloos, hoewel met een doods-bleke gelaat en van het hoofd tot de voeten bevend, getuige was.

Wat M. Vasavor betreft, deze dacht aan zijn leste gesprek met den gevangene in de zoozaak en was niet in staat een glimlach van zelfvoldoening te verbergen. Wij moeten hem echter het recht laten wedervaren te beklamen, dat hij zich niet in Sint-Alba's onzekle verheugde, nog veel minder hem, zoals de groote meerderheid, reeds nu voor schuldig hield.

Met loffelijke onpartijdigheid hield hij zich van alle oordeelvelling terug, tot dat hij het voor en tegen zou gehoord hebben. Ook de overige gasten van het Marinehotel, die Sint-Alba meer van nabij gekend hadden, deelden zijne meening.

Inmiddels zat onze weerdige commissaris Grand als op gloeiende kolen. De waarheid dwingt ons te melden, dat ook de storming der twee inspecteurs verre van hoopvol was. Het gedrag van hunnen gevangene was na zijne aanhouding, steeds